

Grunde ikke ere modne til at behandles, er den naturligste og selvfølgeligste Sag af Verden. Da det nu lader til, at det ærede Medlem, uagtet han flere Gange er blevet mindet derom, ikke agter at rette sig derefter, maa han dog — enten det er taabeligt eller ej — lære at finde sig i at bære sig ad ligesom andre Medlemmer, skulde vi end sige det til det ærede Medlem saa højt og kraftigt som muligt.

Formanden: Jeg maa bede den ærede Ordfører om at undlade at gentage de paatalte Udtryk.

Ordføreren (Jens Busk): Det ærede Medlem maa finde sig i, at vi sige til ham aabent og høfligt, at han maa behandle os, ligesom andre Medlemmer behandle os. Det er jo ikke andet, vi forlange. Og jeg tror, at denne Forhandling vil vise sig i Fremtiden at have været meget nyttig. At Højremændene eller visse af dem ikke synes om det, maa de selv om. Jeg tager hermed Ændringsforslaget tilbage.

Formanden: Ændringsforslaget til Betænkningens Nr. 98 er atter taget tilbage. Hvis ingen optager det, er det bortfaldet. (Ophold). Det er bortfaldet.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen om dette Afsnit.

Indstillingen under Nr. 3 af *Udvalget vedtoges* enstemmig med 64 Stemmer.

Indstillingen under Nr. 8 af *Udvalget vedtoges* enstemmig med 59 Stemmer.

Man gik derefter til Indstillingen under Nr. 4 vedrørende *Udenrigsministeren* (se Tillæg B.), hvortil hører Betænkningens Nr. 74.

Ordføreren (Jens Busk): Der er kun et Andragende, Udvalget har anbefalet at henvise til den ærede Udenrigsminister. Det er fra Udgifveren af Bladet „Vore udvandrede Landsmænd“ om en Understøttelse en Gang for alle. Vi have omtrent 200,000 Landsmænd ovre i Amerika, altsaa lige saa mange som i Sønderjylland, og vi tro, at de kunne have baade aandelig og anden Gavn af at staa i saa god Forbindelse som muligt med Moderlandet, det er der desuden vist mange af dem

derovre, der ønske baade for dem selv og deres Børn. I den Henseende mener Udgifverne af dette Blad at kunne gøre nogen Gavn, og de have indsendt et Andragende til Udenrigsministeriet om en Understøttelse. Ministeren har under 6. December i Fjor svaret følgende: „Saaledes foranlediget beklager Ministeriet at maatte meddele, at man ikke af de til Ministeriets Disposition stillede Midler kan bevilge den omhandlede Sum“. Vi se altsaa, at Ministeriet stiller sig velvilligt til Sagen, idet det beklager, at det ingen Penge har til at støtte den. Udvalget har ment, at da Sagen maaske har saa stor Betydning, at den bør støttes, har det maattet henvise Andragendet, men ikke pure henvise det, saa at vi ikke forlange, at Ministeren straks skal rykke ud med Pengene. Vi ønske kun, at Ministeren vil undersøge og overveje Sagen, og hvis han kommer til det Resultat, at Andragendet bør imødekommes, vil Tinget, haaber jeg, ogsaa være villigt til i saa Henseende at støtte Ministeren. Skulde Ministeren komme til et andet Resultat — han har naturligvis da sine gode Grunde dertil —, maa vi finde os i, at der intet Hensyn bliver taget til denne Henvisning. Med disse Ord anbefaler jeg Sagen til det høje Ting og den højtærede Minister.

Udenrigsministeren (Raben-Levetzau): Det kan naturligvis kun være mig en Glæde, at der bliver gjort noget for at binde det store Antal af Landsmænd, som ere udvandrede fra Danmark, nærmere til Moderlandet, men Spørgsmaalet er naturligvis, hvilke Midler man vil anvende dertil. Det Blad, der her er Tale om at give en Understøttelse en Gang for alle paa 800 Kr., har endnu ikke eksisteret mere end i et Aar, og Anmodningen om de 800 Kr. synes nærmest at være fremkommen, fordi der skal være Redaktørskifte. Da man imidlertid foreslaar at henvise Andragendet til min nøjere Undersøgelse, skal jeg have Sagen i Minde. Det kan jo være, at Bladet i det næste Aar opfylder sit Formaal saa godt, at det kan findes værdigt til Understøttelse.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen om dette Afsnit.

Indstillingen under Nr. 4 af *Udvalget vedtoges* enstemmig med 66 Stemmer.